

Sygn. akt V CSK 121/07

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Strus

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku A., R. G. i Z. N. spółka jawna

w K.

w przedmiocie zatwierdzenia układu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lipca 2007 r.,

skargi kasacyjnej dłużnika od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 21 grudnia 2006 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy odrzucił - złożoną przez A., R. G. i Z. N. Spółka jawna – apelację, od postanowienia odmawiającego zatwierdzenia układu jako złożoną po terminie.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd drugiej instancji oddalił zażalenie wnioskodawczynie wskazując, że postanowienie odmawiające zatwierdzenia układu podlegało zaskarżeniu zażaleniem wniesionym w terminie tygodniowym liczonym od doręczenia skarżącej odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem. Wnioskodawczynie zaskarżyła to postanowienie apelacją wniesioną po upływie terminu przewidzianego do złożenia właściwego środka odwoławczego w postaci zażalenia.

Skargę kasacyjną złożyła wnioskodawczynie A., R. G. i Z. N. - Spółka jawna. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 11 § 2 prawa układowego w zw. z art. 13 § 1 i 2 prawa o postępowaniu układowym w zw. z art. 13 § 1 i 2 prawa o postępowaniu układowym w zw. z art. 2 Konstytucji oraz art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez przyjęcie, że środek odwoławczy został złożony po terminie albowiem powinien być wniesiony w terminie 7 dni od doręczenia postanowienia z pisemnym uzasadnieniem.

Wskazując na powyższe skarżąca wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga - ze względu na miejsce jakie Konstytucja zajmuje w hierarchii aktów normatywnych (art. 8 ust. 1 i 87 ust. 1) rozważenia w pierwszej kolejności. Stosownie do tego przepisu Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W systemie norm konstytucyjnych, wewnątrz hierarchicznym, powołana norma ma charakter

zasadniczy, wyróżniający się nadrzędnością treściową w stosunku do innych norm oraz szczególną rolą i doniosłością społeczną. Z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego Trybunał Konstytucyjny wywiódł szereg zasad prawnych w tym zasadę zaufania, na którą powołali się skarżący w złożonej skardze kasacyjnej. Naruszenie zaufania do stanowionego prawa i jego pewności skarżący upatrują w wadliwym stanowisku Sądu pierwszej instancji co do biegu terminu do złożenia środka odwoławczego, które zostało skorygowane przez Sąd odwoławczy. Skoro skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia tego właśnie Sądu i zmierza do jego eliminacji z obrotu prawnego, to odwoływanie się do podważenia czy zachwiania zasady zaufania - w oparciu o orzeczenie Sądu I instancji można określić jako zbędną relację i mnożenie nieistotnych dla zasadności skargi kasacyjnej wątpliwości. Bogata treść art. 2 Konstytucji, szeroko omówiona w literaturze przedmiotu i orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, do którego w sposób ogólny odwołali się skarżący nie podważa stanowiska wyrażonego przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu. Nie pozostaje ono w kolizji z wartościami konstytucyjnymi wyrażanymi wprost w art. 2 Konstytucji ani też z katalogiem zasad z tego przepisu wywiedzionych. Brak argumentacji w skardze kasacyjnej w omawianym zakresie i elementów budujących zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa, sprzeciwia się podzieleniu wysuniętego wniosku o naruszeniu art. 2 Konstytucji.

W myśl postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1998 r., III CZ 114/98 (OSNC 1992, nr 2, poz. 42) jeżeli strona korzysta nieprawidłowo z przysługującego jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego i w związku z tym spotyka się z zasadnym odrzuceniem wniesionego przez nią środka, to nie może skutecznie odwoływać się do art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak też do art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) dla wykazania, że została pozbawiona możliwości sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy przez wyższą instancję sądową. Powyższe stanowisko odnieść należy do powołanego w skardze kasacyjnej art. 13¹ Konwencji o Ochronie Praw Człowieka.

W myśl artykułu 13 prawa o postępowaniu układowym jeżeli prawo niniejsze nie stanowi inaczej, na postanowienie sądu pierwszej instancji służy zażalenie.

Zażalenie jest zatem podstawowym środkiem zaskarżenia w postępowaniu układowym. Przysługuje ono na postanowienie sądu rejonowego wszędzie tam, gdzie przepisy szczególne wyraźnie zażalenia nie wykluczają. Zasadność – w tym zakresie stanowiska Sądu Okręgowego – wyraża się w kategoriach oczywistości. Zażalenie wnosi się do sądu okręgowego za pośrednictwem sądu rejonowego, który wydał zaskarżone postanowienie, w terminie tygodniowym (art. 394 § 2 k.p.c. w zw. z art. 7 pr. ukł.), liczonym w zależności od sytuacji procesowej – od doręczenia lub ogłoszenia postanowienia albo od obwieszczenia sentencji postanowienia (w tym zakresie przepisy k.p.c. nie znajdują zastosowania).

Nie wymaga dowodzenia powinność respektowania przez sąd przepisów ustawy (art. 178 ust. 1 Konstytucji) oraz domniemania zgodności ustawy z Konstytucją, co zwalnia od rozważania zarzutów i wywodów skargi kasacyjnej, wskazującej na walory środka odwoławczego jakim jest apelacja.

Skarga kasacyjna jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c.).